

Тетяна МАТВЕЄВА

здобувачка освітньо-професійної програми

«Публічне управління та адміністрування», ЗУНУ

Науковий керівник – д.н.держ.упр, професор, професор кафедри менеджменту,

публічного управління та персоналу ЗУНУ В'ячеслав ТОЛКОВАНОВ

ОРГАНІЗАЦІЯ НАДАННЯ СОЦІАЛЬНИХ ПОСЛУГ В ТЕРИТОРІАЛЬНІЙ ГРОМАДІ

Повноваження у сфері соціальних послуг передають громадам – максимально близько до отримувачів цих послуг. Щоб реалізувати їх, в громаді має бути створений відповідний структурний підрозділ. Кожна громада зобов'язана надавати базові соціальні послуги своїм жителям. Водночас, кожна соціальна послуга повинна надаватися за відповідним соціальним стандартом, який затверджує Міністерство соціальної політики.

Процес передачі повноважень з надання соціальних послуг на місця не є простим і швидким, у громад виникає багато запитань і труднощів. Особлива увага приділяється послугам, спрямованим на превенцію вразливості, раннє виявлення та втручання для ефективної допомоги дітям та їх сім'ям, а також молоді, яка цього потребує. Реформа децентралізації посилює роль територіальних громад у цьому процесі. На поточному етапі важливо визначити, яка саме політика має реалізовуватися на національному та місцевому рівнях для соціальної підтримки найбільш вразливих категорій населення шляхом підвищення якості послуг.

На сьогодні для влади основними завданнями є:

- адвокація інтересів найбільш вразливих сімей з дітьми на національному та міжнародному рівнях;
- критичний аналіз візії розвитку системи соціальної підтримки на місцевому рівні, її інтегрованості із поточними державними реформами;
- обговорення поточних викликів та пошуку креативних рішень для якісної трансформації системи надання соціальних послуг;
- обмін кращими практиками та накопичення дієвого досвіду впровадження інновацій у соціальній роботі;
- розбудова нових мережевих професійних зв'язків, обмін ідеями та експертизою.

З 1 січня 2020 року набуває чинності новий Закон України «Про соціальні послуги», який має містити класифікації соціальних послуг за низкою ознак: з їх призначенням; за типами; за місцем надання; за тривалістю; за екстремністю; за добровільністю. При цьому законодавством не встановлено умов отримання кожної із цих послуг. Водночас законодавством передбачено, що міські державні

адміністрації, районні, районні у містах і державні адміністрації, виконавчі органи міських рад міст обласного значення, а також виконавчі органи сільських, селищних, міських рад об'єднаних територіальних громад забезпечують надання “базових” соціальних послуг (частина з яких є комплексними й потребують високої кваліфікації від надавачів). Передбачено нові форми відносин між державним і недержавним сектором у територіальній громаді, покликані формувати ринок соціальних послуг на місцевому рівні. Законом встановлено єдині вимоги до надавачів соціальних послуг усіх форм власності: державних, комунальних і недержавних, передбачено ведення реєстрів надавачів та отримувачів соціальних послуг, створення класифікатора послуг. Виявлено, що центральні органи влади не забезпечили реальних механізмів та організаційних інструментів втілення нової системи соціальних послуг.

Процеси децентралізації кинули виклик сформованій в Україні системі надання соціальних послуг. Гостро постали питання про те, як мають взаємодіяти учасники системи в нових умовах, як має бути розмежовано повноваження між різними рівнями територіальних організацій у наданні послуг, яким чином стимулювати розвиток ринку соціальних послуг. Проте багато що з того, що стосується надання соціальних послуг, досі залишається на стадії правової невизначеності, особливо в територіальних громадах (ТГ).

Очевидно, що перелік соціальних послуг, окреслений законодавством, видається достатньо великим. Всі ці послуги мають надаватися у громаді, максимально наближено до проживання людини, що їх потребує. У законодавстві також зазначено, що перелік соціальних послуг, які надають відповідно до цього Закону, визначає Класифікатор соціальних послуг, який затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері соціального захисту населення. При цьому формується реєстр надавачів та отримувачів соціальних послуг.

Отже, територіальні громади України опинились у ситуації, коли, з одного боку, вони повинні забезпечити впровадження досить розгалуженої і професійної системи базових соціальних послуг як добровільного, так і примусового характеру, до чого вони не завжди готові. З іншого боку, центральні органи влади не забезпечили реальних механізмів та організаційних інструментів втілення нової системи, обмежившись виданням методичних рекомендацій. При цьому інновації фінансування соціальних послуг можуть зумовити зростання соціального невдоволення мешканців територіальних громад, адже вони передбачають жорстку прив'язку до рівня сукупного доходу сімей, тобто впровадження адресного підходу до надання безоплатних соціальних послуг, що означає скорочення соціальних гарантій.

Список використаних джерел:

1. Семигіна Т. Соціальні послуги у територіальних громадах України: інновації правового регулювання. URL: https://www.socosvita.kiev.ua/sites/default/files/Visnyk_4_2019-65-75.pdf
2. Ільчук Л. І. Розвиток системи інтегрованих соціальних послуг в умовах децентралізації (на прикладі об'єднаних територіальних громад) // Соціально-трудові відносини: теорія та практика. 2018. № 1. С. 114–121.
3. Методичні рекомендації щодо організації та забезпечення діяльності об'єднаної територіальної громади у сфері соціального захисту населення та захисту прав дітей (наказ Мінсоцполітики від 14.06.2018 № 890 із змінами, внесеними наказом від 18.07.2018 №1029а).

Людмила МИХАЙЛІВ

Західноукраїнський національний університет
науковий керівник – к.е.н., доцент, доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу ЗУНУ Попович Т.М.

**МОДЕРНІЗАЦІЯ МОТИВАЦІЙНОГО МЕХАНІЗМУ РОБОТИ
ПЕРСОНАЛУ В ЗАКЛАДІ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я**

Трансформаційні системні перетворення в сфері охорони здоров'я, спонукають до пошуку та розробки ефективної системи мотивування роботи медичного персоналу, яка дозволить підвищити їхню зацікавленість у підвищенні ефективності, результативності і якості роботи у процесі надання медичної допомоги. В умовах формування конкурентного середовища на ринку медичних послуг саме від запровадження прогресивних форм і методів мотивації діяльності та забезпечення їх раціональної взаємодії в короткостроковому та довгостроковому періодах залежить отримання додаткового, синергічного ефекту мотиваційної системи управління персоналом у цілому, посилення конкурентних позицій, підвищення якості медичної допомоги.

Ключовими завданнями мотивування персоналу закладу охорони здоров'я в умовах здійснюваних реформ є усвідомлення ними соціальної значущості праці, дотримання вимог щодо раціональної організації діяльності та трудової дисципліни, підвищення професійного рівня, якості та ефективності надання медичної допомоги.

Під мотиваційним механізмом варто сукупність процесів, прийомів, методів, підходів до цілеспрямованого формування у працівника зацікавленого ставлення до праці та її результатів. Ключовими ознаками мотиваційного механізму управління є: системний характер дій і прийомів формування у